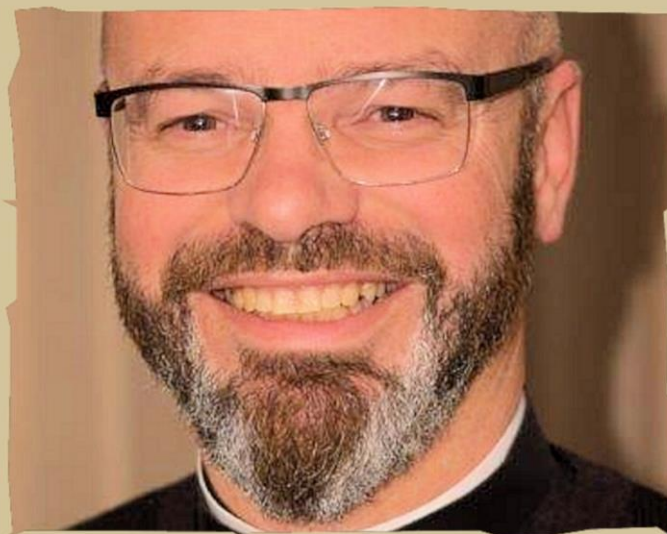

Karel Loodts

**Bijdragen aan
Kerk & Leven
Editie Tienen 2023
Deel 2**

Contents

Suikertante.....	3
Borduurwerk	5
De deur	7
De Weg.....	9
Fatima 1917 en daarna.....	11
Bijna alles is te koop	13
Meimaand Mariamaand.....	15
Drie en toch één	17
Sacramentsdag. Meer dan een symbool	19
Wie zaait zal oogsten.....	21
De vakantie komt er aan !	23
De vakantie komt er aan! (deel 2)	25

Suikertante

Als je te horen krijgt dat een suikertante in Amerika je een miljoen dollar schenkt, ben je waarschijnlijk heel blij. Waarschijnlijk ga je die suikertante bezoeken, er kennis mee maken en hoogst waarschijnlijk zul je anders gaan leven.

Als Christen krijgen wij ook een geschenk, het kostbaarste dat er is: leven en zelfs eeuwig leven. Veertig dagen voor Pasen hebben we onze relatie met God kunnen verdiepen door te bidden en te vasten. Met Pasen vieren we de Verrijzenis van onze Heer Jezus Christus. 't Is een enorm geschenk. Door het lijden en sterven van Jezus, maar vooral door Zijn opstaan uit de dood, heeft God ons verlost. Ons leven hier en nu krijgt er ook zin door. Want door het doopsel zijn we familie van de Heer en dat geeft ons recht op de grootste erfenis die we ooit kunnen krijgen. We krijgen van God het eeuwig leven. Dat is niet vanzelfsprekend, want wij mensen leven niet automatisch in vriendschap met God. We kennen God niet goed, we

bezoeken God niet altijd daar waar Hij Zich laat vinden en we gaan niet altijd anders leven.

Gelukkig is God ons te hulp gekomen. Vanaf het allereerste begin heeft God beloofd een Verlosser te sturen. Dat lezen we in het Oude Testament. Eeuwenlang hebben mensen uitgezien naar die Verlosser. In Zijn leven heeft Jezus meer dan driehonderd profetieën vervuld waarvan negenentwintig op één dag: de dag dat Hij stierf. Als we naar Jezus kijken dan zien we dat God enorm veel voor ons over heeft.

Soms zeggen mensen: "Ik heb het geloof niet nodig. Ik ben gelukkig, ik leef goed, ik doe niets verkeerd en ik probeer aardig en lief te zijn voor iedereen." Om te kunnen begrijpen waarom Jezus Christus voor ons gestorven is, moeten we eerst kijken naar het grootste probleem waar ieder mens mee te maken heeft. Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat we soms dingen

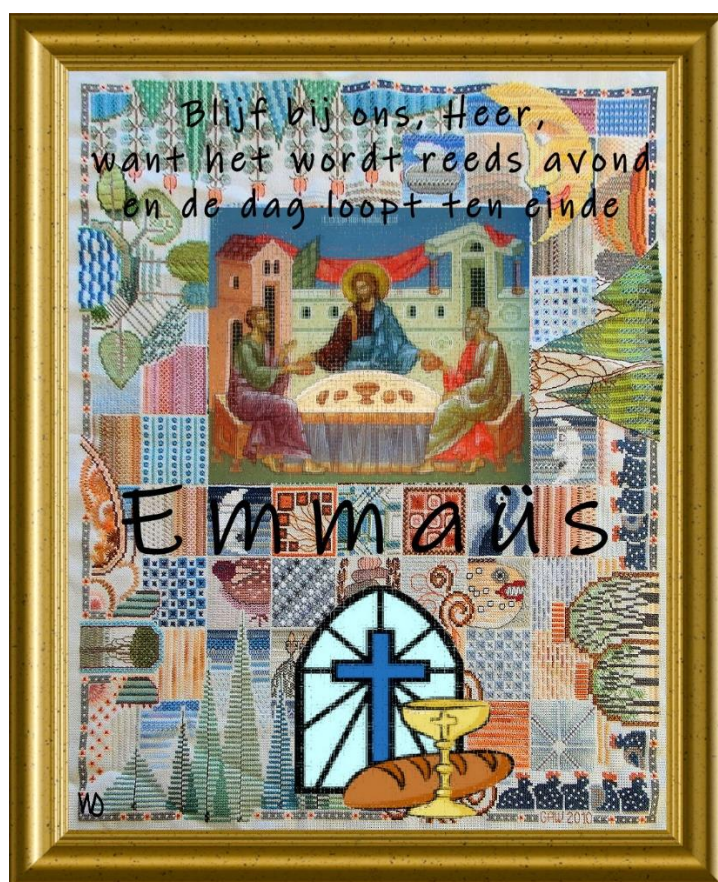
doen waarvan we weten dat ze verkeerd zijn. In onze daden en in onze gedachten, vooral in onze gedachten, schieten we tekort. We blijven vaak onder de maat. De grondoorzaak is een gekwetste relatie met God die Liefde is. Onze Heer heeft zich gegeven om ons te verlossen, om de liefdesrelatie met God te herstellen. Dat kon Hij omdat Hij God is. Daarom kunnen we nooit dankbaar genoeg zijn. De Heer heeft ons met Zijn Vader verzoend én Hij geeft ons ook de kracht om in vrede en liefde met elkaar verbonden te leven.

Ik nodig je uit om – als je kunt – regelmatig, misschien wekelijks, naar de Kerk te komen. Dan kom je in contact met de Verrezen Heer. Dan kun je de kracht

van Zijn liefde ontvangen. Pasen is deelhebben aan een beweging uit de dood naar het leven. Christenen van alle tijden hebben zich daaraan vastgehouden, zelfs in de meest doodse situaties. Pasen is dan wel 2000 jaar geleden gebeurd, maar het gebeurt ook nu nog, iedere dag, als wij ons laten raken door de Verrezen, levende Heer. We mogen met Christus opstaan, verrijzen uit doodse situaties. En straks erven we, niet van onze suikertante in Amerika, maar van de Heer zelf, over de dood heen het eeuwig leven. 't Is een leven dat hier begint en eeuwig duurt. Dat is onze erfenis. Moge Pasen ons verenigen met elkaar en met de Heer, dan is het een "Zalig Pasen."

Pastor Karel Loodts

Borduurwerk

Zondag horen we twee leerlingen van Jezus op weg naar het dorp Emmaüs. Ze snaptten niet veel van wat er gebeurd was. Jezus had zoveel goed gedaan. Maar het mysterie van Zijn lijden en dood bleef voor hen verborgen en deed hen twijfelen. Hoe kon dat nu? De Redder van Israël, de Redder van de wereld, aan wie zij hun geloof en vertrouwen geschonken hadden: dood en begraven! Wij allemaal bewandelen wel eens de weg van Emmaüs; we hebben vragen over Jezus, over het geloof, de Kerk... En wie van ons is nog nooit teleurgesteld geweest in het leven? We hebben allemaal wel eens iets meegemaakt, waar we niet blij van werden...

Een paar jaar geleden hoorde ik een Pater en die gebruikte een vergelijking die me is

bijgebleven. Een vergelijking waaraan ik nog steeds denk als er moeilijke, tragische, donkere dingen gebeuren. Het is wellicht geen sluitend antwoord op alle vragen, maar het is wel een beeld waarop ik graag terugval. Die Pater vertelde dat we niet op alles een antwoord moeten zoeken. Naar aanleiding van onaangename, onverklaarbare, zwarte gebeurtenissen, zei hij dat we hier op aarde tegen de achterkant van een borduurwerk kijken. Als we naar de achterkant van een borduurwerk kijken, zien we alle draden door elkaar lopen. Gouden draden, groene, gele, rode, maar ook bruine, grijze en zwarte, donkere draden. Net zoals de dagen van ons leven. De achterkant van een borduurwerk is helemaal niet mooi, één grote wirwar. We zeggen dan: "Het trekt op niks". Maar de voorkant van het

borduurwerk is wel mooi, heel mooi. Daar zien we nu niets van. De voorkant zal God ons laten zien aan de Overkant van het leven, in het Land van de Verrijzenis. Pas daar zullen we zien dat de draden van ons leven, ook de donkere en zwarte draden, een mooi borduurwerk zijn geworden. Moeten we dan wachten om de voorkant van het borduurwerk te zien tot we aan de Overkant zijn? Niet helemaal! Soms, als we achteruit kijken, kunnen we al een stukje van de voorkant zien. We stellen dan vast dat door bepaalde moeilijke donkere gebeurtenissen ons leven een bepaalde wending heeft gekregen, waardoor het beter is geworden. Ons leven krijgt een draai, die ons tot de (mooie) dag van vandaag brengt. Als er moeilijke dingen op mijn levenspad gebeuren, of als ik vragen heb rond iets, denk ik dikwijls terug aan dat beeld van dat borduurwerk.

Op de avond vóór Jezus' sterven, gaf Jezus zich als levend Brood. De Eucharistie is een gouden draad. Maar Jezus' dood is een zwarte draad. Of niet? In het Evangelie verklaart Jezus dat Zijn dood geen mislukking was, maar de vervulling van de Schriften: "Beginnend met Mozes verklaarde Hij hun uit al de profeten wat in al de Schriften op Hem betrekking had." Die twee Emmaüsgangers voelden zich gesterkt door Jezus' woorden en ze wilden dat Hij bij hen bleef. "Zij drongen bij Hem aan: blijf bij ons, Heer, want het wordt reeds avond en de dag loopt ten einde."

Als wij op onze weg in het leven teleurgesteld worden, als het avond wordt, dan mogen wij toch geloven dat de Heer bij ons blijft. En in de elke Eucharistie dringen wij aan: "Blijf bij ons, Heer." De Eucharistie, de gouden draad van ons leven.

Als ik bij parochianen ben, dan hoor ik bijna iedereen een eigen 'borduurwerkverhaal' vertellen. Mensen vertellen dan over momenten in hun leven waarop ze verdriet hadden, momenten waarop het leek dat de grond onder hun voeten verdween. Grijs, donkere, zwarte dagen, momenten waarop men het niet meer zag zitten. Het gebeurt dat mensen zeggen dat ze precies vanuit die momenten anders gingen leven: bewuster, sterker, geloviger ook. Soms waren die donkere momenten een echt keerpunt in hun leven. Pas na jaren krijgen ze dan een stukje van de voorkant te zien; soms zien ze dat uit momenten wanneer het moeilijk was, toch positieve dingen voortgekomen zijn. Die vaststellingen mogen ook ons (elk moment van ons leven) de moed geven om altijd door te gaan. Nog sterker, God kan zwart in goud veranderen. Kijk maar naar de dood en het Kruis van Jezus, zonder dat was er geen Verrijzenis. Daarom, laten we wandelen met de Heer tot we eens (aan de Overkant van het leven) de hele voorkant van het 'borduurwerk van ons leven' mogen zien.

Pastor Karel Loodts

De deur

Door hoeveel deuren ben je vandaag al gegaan? De deur van de slaapkamer, de deur van de badkamer, de deur van de keuken, de deur van jouw huis, de deur van de auto... Al die deuren zorgen voor veiligheid, zekerheid, bescherming. De deuren maken van een huis een veilig huis. In het Evangelie zegt Jezus: "Ik ben de deur". De Heer Jezus zegt niet: "Ik ben ook een deur". Neen, Hij zegt: "Ik ben dé deur, de enige deur die toegang geeft tot het volle leven. Ik ben dé deur die toegang geeft tot God, Mijn Vader in de Hemel". Je kent misschien wel het verhaal van de ark van Noach? In die ark was er maar één deur waarlangs Noach en zijn gezin konden binnengaan om gered te worden. In de Tempel van Jeruzalem was er ook maar één deur die toegang gaf tot het Allerheiligste. Zo ook is Jezus Christus de enige 'deur' die toegang geeft tot het volle leven. Er zijn vele religies maar, met alle respect voor iedereen, Jezus zegt: "Niemand komt tot de Vader tenzij door Mij" (Joh. 14,6). Met de Verrijzenis van

Jezus is de deur, de toegang tot God de Vader, hersteld en geopend. In Jezus Christus ben je geen buitenstaander, geen ontheemde, maar huisgenoot van God (Ef. 2,19).

Door te luisteren naar Zijn stem zet je de deur van jouw hart open. In het laatste boek van de Bijbel lezen we: "Ik sta aan de deur en ik klop. Als iemand Mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik binnenkomen en maaltijd houden en hij met mij" (Apoc. 3,20). "Maaltijd houden" doe je heel letterlijk in de Kerk. Aan de altaartafel vieren we maaltijd met Jezus. Hij komt dan op een heel bijzonder manier bij je. Als wij het brood breken is Jezus bij ons, dan gaat de deur van de Hemel open en als je de Communie ontvangt is Hij bij je, in jouw hart. Hij helpt je om jouw hart te openen voor andere mensen, want met de Heer in jouw hart groeit de liefde, de vrede en de goedheid in jouw leven en zo in de wereld.

Maar... Jezus Christus laat je vrij. Jezus trapt geen deuren in, Hij is geen inbreker. Hij nodigt alleen maar uit tot een voller leven, Hij dwingt niemand. Ik hoop en bid dat meer en meer mensen ontdekken dat alleen Jezus Christus toegang geeft tot een voller leven. Zijn hart kan aan mensen die

belast en beladen zijn, rust en vrede schenken. Want waar mensen eerlijk geloven in Jezus Christus, gaan gesloten deuren open, worden mensen bevrijd van angst en vinden mensen toegang tot elkaar.
Pastor Karel Loodts

De Weg

Jezus zegt: “Ik ben de Weg”. Waarom zegt Hij dat? Waarom noemt Hij zich zo? Misschien heb je tijdens de vakantie wel eens grotten bezocht, grotten diep onder de grond. Natuurlijk mag je daar niet alleen rondwandelen. Als je daar alleen zou rondwandelen zou je verdwalen. Want er zijn daar zoveel gangen, zoveel wegen, en het is daar donker en je zou wel eens kunnen uitglijden en in een kloof vallen en wie weet wat daar nog allemaal rondkruipt... Gelukkig zijn er gidsen. Een gids weet precies hoe je moet wandelen om niet te verdwalen in het donker. Een gids is iemand die precies weet hoe je moet wandelen om niet te vallen. Hij brengt je veilig door de grotten tot bij de uitgang.

Jezus Christus is een Gids en zoals een gids in een donkere grot zegt Hij: “Volg Me maar, doe Mij maar na, dan ben je veilig en dan kom je veilig naar de overkant tot bij God de Vader in de Hemel.” Zo zie je dat Jezus voor jou de

Weg is naar God en Hij helpt je om goed te zijn voor alle mensen. We noemen Jezus de Weg omdat de mensen door Jezus weer tot God de Vader in de Hemel kunnen komen. De diepe kloof die er was tussen God en de kloven tussen mensen heeft Jezus Christus overbrugd.

Gaan er vele wegen naar God? Neen. Er is maar één weg. Zoals Jezus zegt: Ik ben de Weg. Andere wegen zijn omwegen, ook dwaalwegen waarop je kunt verdwalen. Hopelijk komen ze uiteindelijk ook wel aan ‘de overkant’, maar dan langs omwegen die niet zo veilig zijn. Daarom, betrek de Heer in jouw leven en ga met Hem mee. Spreek met Hem, bid tot Hem.

Hij geeft je ook Voedsel voor onderweg: de Communie. Het is niet veel, een klein stukje brood, maar het is heel speciaal Brood, het is Jezus Christus zelf. Hij komt in de Communie bij je om je sterk te maken voor onderweg zodat je niet bezwijkt. Hij maakt je niet sterk in kracht

en macht, maar sterk in vrede,
verdraagzaamheid, sterk om mensen te
vergeven en te helpen, sterk in geloof,
hoop en liefde. Daarvoor is Jezus
gekomen. De Heer heeft ook Maria
gegeven, Zijn Moeder. Maar daarover
vertel ik volgende week meer.

Ga je met Hen mee? Op reis naar God en
naar elkaar! Goede reis en... neem de
kortste weg! De Weg van Jezus Christus.
Elke keer dat je naar de Kerk gaat is Hij
daar en dan helpt Hij je, dan geeft Hij je
voedsel voor onderweg.

Pastor Karel Loodts

Fatima 1917 en daarna

We lezen regelmatig in het Evangelie dat Jezus na Zijn opstaan uit de dood verschijnt. De leerlingen van Emmaus herkennen Hem aan 'het breken van het brood'. We kunnen ons afvragen: zijn dat allemaal geen vrome verzinsels... Jezus die Verrezen is en verschijnt... Jezus die aanwezig is in het Brood, de Heilige Communie? Dat is toch iets van vroeger, mooie verhaaltjes uit het verleden toen de mensen nog niet zo intelligent waren als nu.

In het Portugal van 1910 dacht men er ook zo over. Tijdens de Oktoberrevolutie van 1910 moest de Portugese koning Emanuel II vluchten uit Portugal en werd Portugal een republiek. Tijdens de algemene vergadering van de loge op 16 mei 1911 zei de minister van Justitie Alfonso Costa dat men de Kerk en het katholicisme binnen twee generaties in Portugal zal uitroeien. Zijn regering had de beschikking over de media, het geld en het leger. Maar... de Hemel kwam in actie.

Op 13 mei 1917 verscheen Maria aan drie kinderen: Lucia, Francisco en Jacinta (negen, acht en zes jaar oud). De Moeder van God had geen media, geen geld en geen leger. Ze had drie jonge kinderen. Maria verscheen tussen mei en oktober zes keer, telkens op de 13de van de maand. Toen de regering de drie kinderen gevangen nam en verhoorde was het hele land geschokt en verontwaardigd. De kranten schreven gulzig, ook om met het geloof te spotten. De Moeder van God beloofde aan de kinderen een groot wonder te doen op 13 oktober. De regering deed er die 13de oktober alles aan om de mensen tegen te houden. Wegen werden afgezet. Toch bereikten 70.000 mensen het dorp Fatima en in de stromende regen wachtten ze op wat komen zou. Plots stopte de regen en driemaal zagen de mensen hoe van de plaats van de verschijning een witte wolk neerdaalde en opsteeg. De mensen die vooraan stonden hoorden hoe Lucia (9 jaar) sprak tot Iemand. En Deze zei: "Ik ben Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans." Maria vertelde hoe haar

Zoon wordt beledigd en vraagt de Rozenkrans te bidden zodat mensen zich bekeren. Op dat moment keek iedereen naar de zon die begon te draaien. Tot drie keer kwam de zon naar beneden alsof ze op de aarde viel. 70.000 mensen dachten dat het einde van de wereld eraan kwam, maar de drie kinderen zagen iets anders: naast Maria stond de Heilige Jozef met het Kind Jezus op de arm die de mensen zegende. Het zonnewonder was tot 30 kilometer in de omtrek te zien en het was bedoeld voor de hele wereld. Maria had ook enkele profetische aankondigingen gedaan. Wereldoorlog I zou spoedig stoppen, maar er zou een Tweede Wereldoorlog uitbreken als de mensen zich niet bekeerden. Er zouden ook grote dwalingen over de wereld verspreid worden, oorzaak van oorlogen en kerkvervolgingen; de goeden zullen gemarteld worden; de Heilige Vader (de Paus) zal veel te lijden hebben; verschillende naties zullen vernietigd worden. En inderdaad, de mensen bekeerden zich niet met als gevolg, het drama van de 20ste eeuw: Christelijk Rusland veranderde in een communistisch monster dat vele landen meesleepte en de Tweede Wereldoorlog brak uit. Alleen Portugal had zich bekeerd en daar was geen Tweede Wereldoorlog.

Wat kunnen we hieruit leren? De boodschap van Fatima, eigenlijk Maria zelf, wil ons helpen. Als we de Hemel en Jezus Christus serieus nemen, kunnen we de toekomst beïnvloeden, positief! Als mensen bidden, bijvoorbeeld de Rozenkrans, als mensen Jezus ontmoeten in de Eucharistie, als mensen leven zoals God het vraagt, dan gaat het goed komen met hun eigen leven en met de wereld.

In het Evangelie lezen we hoe twee ontmoedigde mensen op weg naar Emmaüs Jezus ontmoeten en Hem pas herkennen wanneer Hij het brood neemt, de zegen uitsprekt, het breekt en het aan hen geeft. Hun ogen gingen open. Ook onze ogen mogen meer en meer opengaan. We ontmoeten de Levende Jezus in de Heilige Communie. Hij helpt ons en wil dat ook ons hart 'brandt' als we Hem ontmoeten. Wij mogen ons nog meer bewust worden dat Jezus werkelijk Verrezen is en leeft en met ons wil meegaan om van het leven iets moois te maken. Hij helpt ons om als broeders en zusters met elkaar om te gaan in één grote liefdesband verbonden. En ook al zien we de Heer niet, Hij gaat ondertussen met ons mee door het leven, dag na dag, op weg naar het eeuwig leven.

Pastor Karel

Bijna alles is te koop

We leven in een maatschappij waar de klant regeert. Bijna alles is te koop, kijk maar naar de reclame, en het moet onmiddellijk leverbaar zijn. De klant is koning, er zijn geen grenzen, alles moet kunnen. Toch is er één grens die we niet aankunnen: de dood... Ondertussen zoeken vele mensen naar de zin van het leven, ons hart blijft onrustig, maar de reclame kan de vraag naar zin niet beantwoorden. Mensen zoeken naar geluk, maar eindigt het geluk na de laatste ademtocht?

Het eeuwig leven is niet te koop. We hebben allemaal al wel een dierbare verloren en in elk journaal wordt er gesproken over mensen die gestorven zijn. We proberen van alles om het leven te vergemakkelijken en te verlengen, maar we worden hoe dan ook geconfronteerd met de dood. Eens komt het eind... En dan? De uitspraak van Paulus: “Ons vaderland is in de hemel” klinkt voor velen

wereldvreemd. Veel mensen denken wel dat er “iets” moet zijn; “Er zal wel iets zijn” zeggen ze. De Bijbel, de Kerk, de geloofsbelijdenis die we bidden, spreken over een hemel. “Ik geloof in het eeuwig leven” is het sluitstuk van de geloofsbelijdenis. Als Christen geloven we in God, een Persoon. Hij is niet iets, maar Iemand. En Hij houdt van ons, zoveel, dat Hij zijn Zoon heeft gegeven: Jezus Christus. Als je in Hem gelooft en Zijn liefde serieus neemt, weet je dat Hij je niet laat vallen.

Deze week vieren we de Hemelvaart van de Heer. “Na Zijn sterven toonde Jezus zijn vrienden met vele bewijzen dat Hij in leven was. Jezus verscheen aan hen veertig dagen lang. Hij sprak met hen en at met hen.” Wij zijn door ons doopsel ook bevriend met de Heer. Hij kent ons, Hij bemint ons. Wij mogen Zijn vrienden zijn en we zijn gemaakt om Hem te ontmoeten. Aan de altaartafel kunnen we samen met

Hem eten. En straks, na onze dood, worden wij verwacht bij Hem en onze dierbaren in de hemel.

De Katechismus van de Katholieke Kerk, die van 1995, leert ons dat “de hemel het uiteindelijke doel is van de mens.” De hemel is ons echte thuis. Toch zijn we vrije mensen die kunnen kiezen tussen goed en kwaad. We kunnen vrij kiezen om bij God te leven of niet. In het Evangelie staat: “Toen zij Jezus zagen, wierpen ze zich in aanbidding neer; sommigen twijfelden.” Horen wij tot die twijfelaars of aanbidden wij de Heer? Als wij twijfelen mogen wij ons hart voor Hem openstellen. Hij, de Heer, wil onze twijfel wegnemen en dan gaat de wereld open, of moeten we zeggen: dan gaat de hemel voor ons open.

Hemelvaart is het afscheid van Jezus hier, en Zijn terugkeer naar God Zijn Vader,

daar. Bij Zijn afscheid gaf Jezus Zijn vrienden, dus ook ons, een opdracht mee: “Ga en maak alle volkeren tot Mijn leerlingen” en “Ik ben met u, alle dagen.” Met andere woorden: verkondig dat Jezus Christus leeft. De dood heeft niet het laatste woord, de liefde heeft het laatste woord. We staan er niet alleen voor, wat er ook gebeurt: “Ik ben met u, alle dagen” zegt Jezus. Wij Christenen, vrienden van de Heer, ontmoeten Hem in de Kerk en we mogen hoop en vertrouwen uitstralen in een wereld in onzekerheid.

Hemelvaart is een dag met een opdracht. We mogen het geloof dat ons zekerheid en zin biedt en ons gelukkig maakt delen met elkaar. Laten wij reclame maken voor Jezus Christus en Zijn Kerk. Deze rijkdom die onbetaalbaar is mogen wij verkondigen tot aan het uiteinde van de aarde.

Pastor Karel Loodts

Meimaand Mariamaand

©A.Stels (tekening kapelletjes 1988)

In de meimaand vragen we aan Maria wat meer dan anders in het Weesgegroet: “Bid voor ons.” Ik moet toegeven dat ik niet altijd even goed bid, soms verstrooid, soms afwezig, te weinig ook. Het zou niet zo erg zijn als ik niet wist hoe belangrijk het gebed is. Het gebed is nodig voor mijn eigen welzijn, én voor de mensen die aan mij zijn toevertrouwd. Je kunt bidden voor vrede in de wereld, voor andere mensen, voor familie en vrienden, voor... (vul zelf maar in). Het gebed is krachtig. Zo ken ik een man die verslaafd was aan harddrugs. Zijn moeder en zuster hebben voor hem onvermoeibaar gebeden. Uiteindelijk is die man verlost van zijn verslaving en nu is hij zijn moeder en zus oneindig dankbaar voor

hun gebed. Ondertussen bidt hij nu zelf ook voor mensen die Gods bevrijding, liefde, genezing en hoop nodig hebben.

Zoals die moeder bad voor haar verslaafde zoon, zo bidt Maria ook voor ons. Maria is onze Moeder. Wij kunnen tijdens het bidden wel eens verstrooid zijn, moe worden, ons geloof kan verslappen, maar Maria wordt niet moe en verslapt niet. Het is een opluchting te weten dat Maria voor ons bidt. En meer dan dat. Als wij verslappen in ons gebed voor anderen, kunnen we Maria vragen om voor hen te bidden: “Bid voor ons (meervoud, niet bid voor ‘mij’, maar voor ‘ons’), nu en in het uur van *onze* dood”.

Miljoenen gelovigen getuigen van de kracht van Maria's voorspraak. Ik heb ook mensen ontmoet die overtuigd zijn dat Maria een machtige hand heeft in hun bekering en leven. Ik hoef alleen maar in de spiegel te kijken. Ook vele heiligen hebben dat 'geheime wapen' ontdekt:

Maria's gebed en voorspraak. Kortom, als je gelovig bent (zelfs als je niet zo diepgelovig bent), vertrouw jezelf dan toe aan Moeder Maria. Zij is er en zal voor je bidden en... Ze zal zich aan je openbaren en je helpen.

Pastor Karel Loodts

Drie en toch één

Zondag vieren we het feest van de Heilige Drie-eenheid. Dit geloof is duidelijk een christelijk geloof want voor joden en islamieten is deze werkelijkheid een groot struikelblok. Joden aanvaardden Jezus Christus niet als de 'Zoon van God'. Mohammed heeft de Hemel a.h.w. weer dichtgetimmerd; voor hem kan God geen mens worden. Christenen geloven dat God zich geopenbaard heeft als 'drie in een', een mysterie. Toch moeten wij niet door het sleutelgat van de Hemelpoort kijken om te zien hoe God is.

Het geloof in de Drie-ene God betekent dat wij God kennen als een mensvriendelijke God. God trekt met ons mee in het leven, in onze voor- en tegenspoed. De Heilige Augustinus zegt het zo: "God is ons inniger nabij dan dat we onszelf nabij zijn." God openbaart zich als de meest trouwe bondgenoot van ons bestaan. Hij is een bron van zegen voor mensen van alle tijden en voor de eeuwigheid. De profeet

Jesaja vertelt ons iets over die mens-opbouwende God: "Zoals een moeder haar kindje troost, zo zal Ik u troosten. Ik (zegt God) zal u dragen op mijn schoot, Ik zal u wiegen op Mijn knieën." Onze God is een God die van mensen houdt.

Vooraf in het Nieuwe Testament openbaart God zich als een mensvriendelijke God: Vader, Zoon en Heilige Geest. De Vader is de scheppende God (ook wij mogen daaraan meewerken in ons werk en leven). De Zoon is de delende God; Jezus deelt alles, ons leven, ons lijden, behalve de zonde (ook wij mogen in Zijn voetstappen treden). De Heilige Geest is de bezielende God; de Heilige Geest (de Geest van de Vader en de Zoon) zorgt dat de Goddelijke liefde verder gaat in deze wereld (ook wij mogen Gods liefde gestalte geven in woorden en daden, in doen en laten). Zo zien we dat de Drie-ene God het draagvlak is voor al onze goede ondernemingen. De Vader blijft trouw, de Zoon raakt al het

menselijke aan (vreugde en lijden) en vervult ze met Zijn liefde in de kracht van de Heilige Geest.

In deze wereld met allerlei mooie dingen en bedreigingen mogen we beseffen dat niet de mens in het centrum van de wereld staat, maar God. De Drie-ene God is een onuitputtelijke Bron van liefde, goedheid, vrede en vergeving. Als Christen verankerd in de liefde van God mogen wij bouwen aan een steeds menselijker wereld. Daarvoor geeft God ons, via Mozes op de berg Sinai, de Tien Geboden. Tien leefregels om het ons gemakkelijk te maken. Als we er ons aan houden lopen we op de goede Weg; als we er ons niet aan houden lopen we naast de Weg... en sukkelen we verder in de gracht waar het nat, vies en koud is. Toch blijft God ons Zijn liefde schenken die we mogen beantwoorden hier op aarde, om eens thuis te komen bij Hem.

Pastor Karel Loodts

Sacramentsdag. Meer dan een symbool

**God zelf wil bij ons
tegenwoordig blijven**

De aanwezigheid van Jezus Christus onder de gedaante van brood en wijn heeft in de loop der eeuwen allerlei vormen aangenomen. Vanaf 1246 werd het een feestdag in het bisdom Luik. De Heilige Juliana van Cornillon had zich daarvoor ingezet. Zes jaar later (1252) is het in verschillende Duitse gebieden een feestdag. In 1264 bepaalde de Paus dat het feest in heel de Kerk gevierd zou worden. Daarna werden eeuwenlang in Katholieke streken processies gehouden. Nog steeds op Paasmaandag in Hakendover, achter het beeld van de Goddelijke Zaligmaker, wordt de Heer gedragen in de monstrans onder 'den hemel'. Indrukwekkend.

God zelf wil bij ons tegenwoordig blijven, niet onder de gedaante van aardse kostbaarheden zoals goud of juwelen, maar als brood. Ja, wij bewieroken de Heilige Hostie en we gebruiken aardse

kostbaarheden – een mooie kelk, een mooie monstrans, mooie kandelaars – om eer en dankbaarheid te tonen. We knielen ook. We knielen niet voor een stukje brood en we aanbidden geen symbool, maar we knielen voor Jezus zelf, we aanbidden Hem onder de gedaante van Brood. En wat helemaal bijzonder is: in de Mis mogen wij in de Heilige Hostie Jezus zelf ontvangen, dichter kan Hij niet komen. Hij wil werkelijk één zijn met ons zodat wij van onze kant ook één kunnen worden met Hem, én ook één kunnen worden met elkaar als leden van één gezin, broers en zussen van elkaar, kinderen van God onze Vader in de Hemel. Prachtig toch! Van alle zeven sacramenten is dit het mooiste: Jezus zelf maakt ons in Zichzelf tot één gezin. In de Heilige Communie, in het Allerheiligste Sacrament, is de diepe en grenzeloze liefde en nederigheid van onze Heer Jezus tastbaar aanwezig. Hij, die vóór

alle tijden bestond en van ‘al zo hoge’ kwam, is bereid om ‘naar beneden’ te komen, naar ons mensen. Hij komt tijdens de Mis aanwezig op het altaar.

Zou een mens ooit op de gedachte kunnen komen dat God mens werd en Zichzelf als voedsel zou geven in de gedaante van brood? In het Evangelie van zondag horen we dat er velen zijn die het niet geloofden en zeiden: “Hoe kan Hij ons Zijn vlees te eten geven?” Als je het Evangelie verder leest, dan lees je dat ze vertrokken: “Ten gevolge hiervan trokken velen van zijn leerlingen zich terug en verlieten zijn gezelschap.” Ook in onze tijd zijn er die zeggen: “Het brood is een symbool”. Maar als Jezus het alleen maar symbolisch bedoelde, waarom verlaten ze Hem dan? Als het symbolisch bedoeld is, had Jezus kunnen zeggen: “Blijf bij mij, Ik bedoelde

het zo niet, ’t is maar symbolisch bedoeld”. Maar Jezus bedoelde het letterlijk! Misschien begrijpen wij het ook niet helemaal. Dat is niet erg, het blijft een mysterie. Maar als wij iets niet begrijpen moeten we het niet veranderen, maar proberen te begrijpen. Hoe? Door te bidden, te bestuderen, te mediteren tot je begrijpt wat Jezus bedoelt. En zelfs dan blijft het een mysterie.

De liefde van de Heer Jezus is zo groot en Hij nodigt ons uit om Hem als voedsel tot ons te nemen en ons met Hem te verenigen zodat we het eeuwig leven ontvangen. Daartoe zijn we uitgenodigd en geroepen. Dat grote en kostbare mysterie van Gods liefde vieren we aanstaande zondag én elke zondag in de Mis.

Pastor Karel Loodts

Wie zaait zal oogsten

Het is niet mijn bedoeling om een lijst te maken met zaaitechnieken en zaaitijden. Ik wil ook geen raad geven hoe voor de plantjes de grond, het licht en de temperatuur moeten zijn. Als pastor is het mijn taak te verwijzen naar Jezus Christus, daar weet ik meer van, dát is mijn roeping.

Jezus sprak de taal van de mensen van zijn tijd. Hij gebruikte vergelijkingen die iedereen verstond: “Eens ging een zaaier uit om te zaaien” (Mt.13,3); de parabel van het zaad dat langs de weg valt, op rotsachtige plekken, onder distels en ook op goede grond, waar het deels honderd-, deels zestig-, deels dertigvoudig vrucht oplevert. Vandaag is dat beeld misschien vervaagd. Zaaïen gebeurt nu machinaal. De tijd dat een zaaier met vaste stap en een breed gebaar het zaaigraan op de akkers wierp is voorbij. Maar de mensen uit de tijd van Jezus kenden dat beeld. Zo

zaaiden hun vaders, zo zaaiden ze zelf, zo zouden hun zonen het ook doen.

Waarom vertelt Jezus deze parabel? Wil Hij leren hoe hun oogst méér kan opbrengen: dertig-, zestig-, honderdvoudig? Om dat te leren moesten ze maar naar de landbouwschool gaan of naar de boerenbond van die tijd. Wanneer Jezus deze parabel vertelt, is het omdat Hij daar Zelf staat met Zijn handen vol ‘zaaigraan’. De Heer is gekomen om ‘Gods Woord’ te ‘zaaien’ in de harten van mensen. Zó hebben Zijn voorgangers de profeten gedaan, zó zaait Hij Zelf, zó zullen Zijn opvolgers het doen: de apostelen en zij die na hen komen, dát is hun roeping. Van dat ‘zaaigraan’, het ‘Woord van God’, weet Jezus alles! Maar de Heer weet ook alles van de ‘akkers’ waarop het ‘zaaigraan’ terecht komt. Niemand kent het hart van mensen beter dan onze Heer Jezus Christus. Soms hard

als een platgetrapte weg, als een rots, overwoekerd met distels, maar ook goede 'grond', God zij dank! En Jezus kijkt vooruit over de eeuwen heen tot in het jaar 2023. Hij ziet dat de Paus, priesters, diakens en pastoraal werkenden zonder ophouden 'zaaignaan' over de 'akker van de wereld' werpen. Langs de kant van de weg zijn er die roepen: "Doe ze zwijgen! Dit is niet meer voor deze tijd" en ze stoppen hun oren dicht. Toch is Gods Woord de enige wegwijzer in onze wereld. Als we blijven 'zaaien', dan zal God het platgetrapte hart, hard als een rots, overwoekerd met distels en doornen, wegnemen en een hart van 'vlees en bloed' in de plaats stellen. Dat is dan een hart dat Gods Woord zal horen, begrijpen en beantwoorden met liefde, geloof, vrede, goedheid en solidariteit.

Aan de Christenen van Galatië schrijft Paulus: "Wat een mens zaait zal hij ook oogsten (...) Laten we niet moede worden goed te doen; als we de moed niet verliezen, zullen we te zijner tijd de oogst binnenhalen" (Gal.6,7-9). Daarom is de vernieuwing van ons gebedsleven noodzakelijk. Want dan zijn we met ons hart, onze akker, bij de Heer. Bidt maar dat Gods Woord mag vallen in vruchtbare bodem, in het hart van jonge mensen. Dat ze verder kijken dan de Jezus van 2000 jaar geleden, maar naar de Heer van tijd en eeuwigheid. En als dan de tijd van de oogst aanbreekt, hebben ze dertig-, zestig- en honderdvoudig vrucht gedragen.

Pastor Karel Loodts

De vakantie komt er aan !

De Romeinen zeiden: “De tijden veranderen en wij veranderen mee”. De eeuwen die voorbijgaan hebben steeds een andere kleur. Ook tijdens ons leven doorleven we verschillende kleurrijke fases. Ieder jaar heeft zijn vier seizoenen, en... in de zomer is er de vakantie! Jonge mensen beleven de vakantie anders dan oudere mensen. Alhoewel, als je tegenwoordig aan iemand vraagt: “Hoe gaat het ermee?” Dan krijg je vaak als antwoord: “Ach, je weet het hè: druk, druk, druk.” Maar, leef je dan ook werkelijk of word je dan geleefd? Eigenlijk, of we nu oud zijn of jong, voor alle mensen en tijden geldt: “Hoe kan ik nú rustig leven?”

Misschien herkent u iemand (of jezelf) in het volgende verhaal: “Gisteren waren we nog gestrest aan het werk, want het is druk. Vandaag begint de vakantie, dus inpakken en wegwezen! Over enkele uren vliegen we met duizend kilometer per uur, op tien kilometer hoogte, boven de ‘Autoroute du Soleil’. Daar beneden, in files, reizen anderen ook naar de zon, in auto’s waarin kinderen op de achterbank jengelen. Velen hebben een caravan volgepropt met eten. Straks zullen we met

duizenden doodmoe aankomen op onze bestemming. De vliegtuigen lossen hun lading bepakte bleekgezichten op de overvolle stranden. Een of twee dagen later zitten de vakantiegangers uit de auto’s naast ons. Een of twee weken zullen we daar lijf aan lijf liggen bakken en braden. Straks vliegen of rijden we als roodhuiden terug, klagend over de urenlange vertragingen of files. “Hèhè, we zijn er even tussenuit geweest” zeggen we op het werk. Dan begint het wegwerken van de post en de e-mailtjes, druk, druk, druk...” Tot zover het verhaal.

Natuurlijk zijn er wel eens momenten dat we het door omstandigheden te druk hebben. Die drukte kun je goed aan als je weet dat het tijdelijk is. Maar in gewone omstandigheden is ‘druk, druk, druk’ helemaal fout. Je kunt de regie over je eigen leven kwijtraken en jezelf voorbijlopen. Dan is het de hoogste tijd voor een andere aanpak, voor een nieuwe start. Want je leeft maar één keer aan deze kant van de eeuwigheid en die tijd moet je goed gebruiken.

Volgens mij krijgt iedereen genoeg tijd om te doen wat hij of zij moet doen. Vanuit

gelovig standpunt: God geeft ons genoeg tijd om zijn Wil te doen. Hebben we het druk, dan doen we blijkbaar dingen die we niet hoeven te doen. Daardoor komen zaken die wél belangrijk zijn onder druk te staan: het contact met onze man of vrouw, met onze kinderen, ouders en grootouders, het genieten van dingen, de tijd voor het werk, vrije tijd of vakantie, tijd voor bezinning... Je bepaalt uiteindelijk zelf hoe

druk je het hebt. Hoe komt het dan dat veel mensen gebukt gaan onder stress? Is het een gemis aan houvast, aan zingeving? Af en toe kunnen we ons afvragen: waar ben ik mee bezig, is dit het leven? De vakantietijd is een geschikte periode om ons die vragen te stellen.
(Wordt vervolgd)
Pastoor Karel Loodts

we dan de Hemel naar waarde kunnen schatten? De Eucharistie doorbreekt onze dampkring en geeft zuurstof aan een wereld die de mens dreigt te verstikken. We weten dat God een Vader is die blij is als Hij Zijn kinderen - in elk geval op zondag - bij elkaar ziet. Wij mogen ons bemind weten door Zijn liefdevolle blik op ons, wij mogen naar Hem luisteren en we worden gevoed door Hemels Brood, geestelijk Voedsel voor onderweg. We hebben dat echt nodig. Trouwens, God heeft toch recht op een beetje dankbaarheid en wederliefde...

De zondag is een rustdag, tijd voor God en de mens. Zo'n rustdag is een noodzaak voor ieder mens. Via de zondag leren we van God wat vakantie moet zijn: een tijd waarop het 'moeten' wegvalt. Want vakantie is een tijd van gastvrijheid, vrijheid, gezelligheid, genieten van ontspanning in de natuur en rust, een tijd van bezinning ook. Kortom, je hebt tijd voor jezelf, voor anderen en voor God. We leren van God de rust en de vrede en écht genieten van onze zondag en straks van een welverdiende vakantie!

Pastoor Karel Loodts